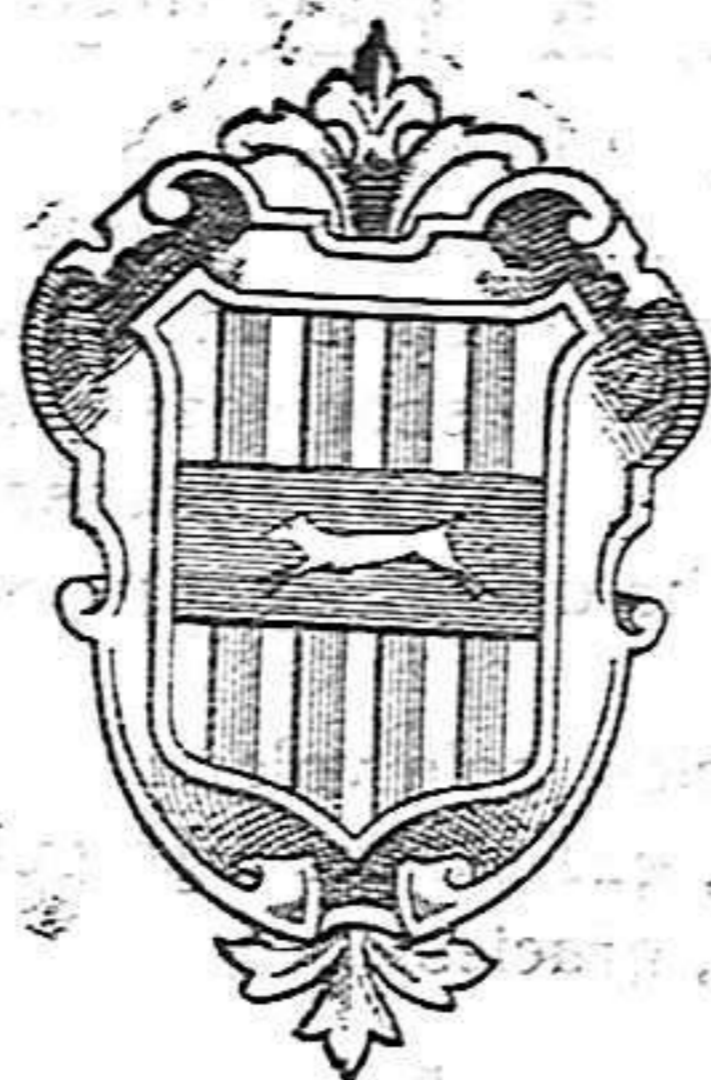

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.—INCA.

Any II

SETMANARI POPULAR
INCA I DE JORIOL DE 1916

Núm. 79

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

La missió del nacionalisme

Deixant-nos de filosofies, podem dir que el nacionalisme és l'amor a la nació amb totes ses conseqüències. Aquest amor és fecond i té una missió grandiosa a cumplir a la terra: reconstruir la societat morta a mans dels principis revolucionaris moderns.

Déu ha posat la enemistat entre el nacionalisme i la revolució, i no duptem que'l nacionalisme aixafarà el cap de la serp revolucionaria.

Segons els principis revolucionaris, els homes són els creadors i amos de la societat.

Segons els principis nacionalistes, la societat és el desplegament natural de la humanitat lliure sota la mirada paternal de Déu.

Segons la revolució, els homes són amos de canviar ses constitucions socials per sa lliure voluntat.

Segons el nacionalisme, l'estat social present té arrels històriques i tradicionals que l'home és impotent per arrencar.

Diu la revolució que la llei és la voluntat del que llegeix.

Diu el nacionalisme que la llei és el costum bo nascut del poble.

Segons la revolució, el poble s'ha d'emmotillar a la llei; segons el nacionalisme, la llei s'ha d'emmotillar al costum del poble.

Segons el sistema polític de la revolució (el liberalisme polític), l'Estat és un remat de béns que obeeix al xiulet del pastor que és l'autoritat, sens altres drets que'ls individuals ni altres devers que la llei civil, o sia la voluntat del pastor; segons el nacionalisme, l'Estat és una federació de societats naturals dites nacions, amb drets i devers naturals i històrics, indestructibles.

El govern revolucionari vol destruir tota vida nacional per quedar amo absolut dels individus; el nacionalisme és la defensa del individu contra l'estat.

El govern revolucionari vol ensenyar als nois, donar ciència als ciutadans, gorir als malalts, fer caritat al pobre, vol ésser amo de les escoles, de les universitats, dels hospitals, de les institucions benèfiques; el nacionalisme vol que ensenyi el qui sàpiga ensenyar, que goreixi qui en sàpiga, que cuidi de pobres i malalts qui es vegi amb

vocació per a aitals obres. L'Estatisme revolucionari vol l'home esclau; el nacionalisme vol l'home lliure.

Les institucions revolucionaries són sempre bordes, perquè no son filles de la evolució dels pobles i són infecundes; en el sistema nacionalista l'avui és fill d'ahir i pare del demà.

La revolució, més que un sistema polític, és una malaltia de la societat que perdé la sava del Cristianisme; el nacionalisme és la resistència a morir d'una societat en la qual encara fermenta, si bé esmortuït, l'esperit cristià.

La revolució és una concupiscència xorca; el nacionalisme és un amor creador.

I en eixa brega ¿qui ha de desbancar a qui?

La força del sistema revolucionari és un concell de ministres o una votació de majories o la voluntat d'un home; la força nacionalisme són els nuclis vius de la societat creats per la força natural de les coses, així, doncs, els edificis de la revolució són antinatural, començats a construir per la teulada, que no tenen basament; les creacions del nacionalisme tenen arrels fondes en la naturalesa dels homes; els primers, doncs, s'ensorraran sense remei, i les segones, més fermes ensem que més modestes, desafiaran el temps com han desafiàt la tirania revolucionaria anomenada liberal.

JALME RAVENTÓS.

(De proses de bon seny)

EL COR DE JESÚS

Deixau, dolcíssim Còr, que vostra imatge

Contempli fit a fit,

I que'n la llaga oberta que amor ratja

S'anegui m'esperit.

I aixís joh gran Senyor! jo sentiria

Del vostre l'escalfor;

Llavors lo meu còr bategaria

Encés de pur amor.

Quant jo postrat humil en lo sant temple

La vostra imatge veig

Que'm mostra'l sagrat Cor, d'amor exemple,

Jo sent son aleiteig.

Llavors tengüent la vista en vos clavada

No sé que passa amb mí;

Llavors el pensament pren la volada.....

I vola sense fi.

Lo que és el Còr d'un Deu, ma fantasia
Está considerant,
Que vá donar l'ale a l'ànima mia
Que a éll torna volant.

Que n'es el cor d'un Deu que amb lo dit mida
Del cèl l'immensitat,
Que n'es la font que als sers dona la vida
I ensén la claredat.

Que té cent hemisferis per corona
Ratjant de viva llum,
Que als valls les clares fonts amorós dona
I a cada fló el perfum.

Per ell son com a pols que l'oretjada
Aixeca als quatre-vents,
Los puigs més elevats de penyalada,
Los mars i continents.

Que mostra lo cèl blau per ampla vesta
I els mons per rossegai,
Que mira als serafins, com una aresta
Llançada per l'espai.

Devant eixa grandesa soberana
M'inclin tot abismat,
Al veure, ànima mia, de pols vana
Un Deu enamorat.

¿Qui som jo, gran Senyor, en ta presència?
No més que un poc de fanc,
I es tan gran joh Deu meu! vostra clemència
Que'm dau la vostra sanc.

Per çò al considerar tanta finesa
Vos diu l'esperit meu:
«No sols mon còr vos don en sa pobresa,
Preniu mon ser, gran Deu».

«Preniu mon ser... que es fonga gota a gota
Per vòstro amó abrasat:
Com la candela que se crema tóta
Devant l'altar sagrat.

«Que sols no més per Vos sia ma vida,
Desitj amb gran anhèl;
I quant venga'l moment de ma partida
Llavors duisme'n al cèl.

MIQUEL GAYA BAUZA, PRE.

LA PRIMERA FIGA-FLOR

(Retaullet de costums d'Inca)

Es un hora-baixa d'estiu. L'hora indefinible de tendreses. Esbarts de valzies esburbades volateigen boges de gaubança... El sol moridor tiny d'or amb llàgrimes d'anyorament tota la serra, masella d'idilís, i el Puig de Santa Magdalena, florit de tradició, i el cap dels arbres i dels sementers granats...

Oh! quina olor de camp madur!...

Dos al·lotells venen ran ran vorera de camí, amb un paner ansa per ansa... Espardenyetes velles, sense calcefins, mostren un troç de cama polsosa i escarrinxada de batzer florit...

—Ah refosca! i d'on mos sortiu, rossi-nyoleus?

—Uep! Llorenç! Que'n vols tastar una? i alsant dues fulles grosses de figuera li mostren una cassada de lo més garrida i fresca...

—A Deu me comàn! les primeres que he vistes! i per on les heu trobades?...

—A Mendrava, a sa caseta nostra. Demà és sa vuitada del Corpus, i el Bon Jesuset de la Sala du sa figa-flor en ses mans; que no hu sabs? Noltros tot lo sant cap-vespre frescam de branca en branca... En Tomeu sabs que hi puja de falaguer a ses figueres? i hem trobades aquestes... quins crivells... i picades d'aucell que'n duim! Aquestas aquesta serà p'el Bon Jesuset: penjava d'un brancó, amagada entre tres fullasses, grosses com una pell de conii... no l'haurien afinada, no, els aucells!...

—I quantes vos n'heu enflocades?

—Cap ni una! responen somrients; són les primeres i les duim p'el Bon Jesuset i per mu mare i sa germaneta. Ja'n tastarem ja a ca-nostra... *L'amor de Deu basta per tots!*

—Vaja, idò, arribau-les totes senceres, gracies...

—Davall duim aubarcocs gremyals i dolços còme mel. Menge'n.

I alsant les fulles aspres de figuera En Llorenç en va prendre un de lo més bufarell.

—A Deu!—A reveure! i expressions a ta mare...—Gracies!

Dins un rasre d'olor agradable d'aubarcoc, que exhalava p'els forats del paner, En Llorenç seguí el passeig, xapa qui xapa la fruita d'or, qui fa una fresca pessigoia ratjant gargamella avall!...

Els campers aplegaven per retornar al poble...

I damunt un costeret, de cara a la posta cap-vespral, sobre l'herbei, capell alloure, En Llorenç, lletgía, amb regust de fruita novella, l'himne de nostros Pare San Francesc al Germà Sol...

A la Sala.

—Ai Maria Puríssima!... Qui hi ha a la casa de Deu?... (Miquel, que hem de demanar es bal·le, o l'hem de donar an es saig?..)

—Que volieu?

—Que ja teniu figa-flor p'el Bon Jesuset?.

L'estadanià de la Casa de la Vila, jove i arromangada, brassos an el costat, com anses de gerra felanixera, les se entén amb aquells estornells de poca són...

—Mirau, que avui hu deia, les figues enguany pareix que van ben tardanes; haurém de posar-li sa de fusta pintada! Que mos ne durien cap per nat senyal?

—Una ben crivellada! La voliem mostrar

an es bal·le, no hi és?... Veis? De Mendrava l'hem duita... Deu sab lo que mos costà!... De branca en branca rastrejàvem com aucells que hi saben ses tresques!...

—Jau, idò,—diu la mestressa generosa com no n'hi ha d'altra—una pessa de quatre!

—No gracies! no'n volem!

—Jau, dic, que sia per aigo gelada!

—Gracies, gracies!...

* * *

Davant la Casa de la Vila hi ha un rebumbori... Al lotells de tota casta badoca qui te badoca davant l'altaret del Bon Jesús amb sa figa-flor, esperen la processó...

Tots ell ja saben que l'han trobada en Quel i En Tomeu de Mendrava...

Si no fos p'els municipals, ja l'haurien esclafada de tocar-la, tant i tant s'hi acosten!

Ran del portal de pedra viva, i baix la bandera desplegada a tots els vents està l'altar. Ciris i flors fan de dosser al Bon Jesús, aixirivit, cara fresca, cabells rissats, de fil de sol-ixent, que porta en una mà la bolla del món, santificada per la creu, i en l'altra la clàssica figa-flor, la primera figa-flor de Mendrava enguany, que enclou tot un idili d'al·lots i d'aucells.

Diu que simbolisa l'ofrena a Deu de l'anyada que està per esclafar en la plenitud multiforme dels camps en saó.

De cop s'hi sent un esclafor de goig; és que repiquen, i la processó està per sortir.

Davant davant, nins de les escoles, endiemenjats de bo a millor, i congregacions de joves, i d'homos granats venen en llarga processó. Però qu'ls-e fa esment?...

Damunt una onada de caparrins ballugadissos que s'agita per tot el carrer... apunten triumpfals els penons esplèndids i sobirans fots de domàs vermell, i els altres penons brodats d'or i sedes, estandarts de les congregacions...

Els tabernacles de sants atreuen damunt ells una fresca pluja de flors... i els portadors, improvisats, vestits de cota i ruquet, desmanyats i tot, captien satisfets un somris d'un amic o de sa mare que guaita a un cap-de-cantó, o un grapat de flors d'ella que està abocada al balcó de ca-s'amiga...

Però la nota més simpàtica aviat fa vibrar molts de cors. Qui no celebra l'aparició rienta, harmònica, radiant de clarandera mística i primitiva d'aquells santets i sante-tes que adesiara surten entremig de les files serioses d'homes?

Oh! Santa Cecilia d'harpa ben trempada! i Santa Maria Magdalena, de graciosa calença! i Santa Maria la Major casta i lli-rial! i Sant Josep, florit de castedat!... i que vos diré jo, mesquínet, si apac el brill d'aquesta visió?

Els àngels, ales obertes, tiren flors a la Custodia, com el dia del Corpus, aixirivits, reiluent d'or, subtils, de poca roba, casi diria espiritualisats.

La lladania, rodona, de flors multicolors de cera, anuncia la fi.

I arriben davant la Sala p'el camí olorós de murta aponcellada.

Davant l'altar aturen la Custodia... tothom doblega els jonolls... Entonen el *Tantum ergo*, dins un nigul d'encens daurat de sol gran-dier. La plassa senglota d'emoció, com si sentís el frec d'una bendició celestial...

¡Oh Bon Jesús, qui passàreu arreu arreu fent bé... el poble malaltís i necessitat vos adora...

Beniu, idò, nostros cors i nostres famílies, les cases i carrers, les plases i encontrades...

Donau la maina a nostra anyada...

Beneïu el figural i els sementers i les vinyes i olivars... ompliu els graners i els cellers... de blat que heu de convertir en vostro còs per menjar noltros... de vi que heu de transsubstanciar en vostra sanc per darnos vida...

La marxa real romp el silenci i fa passar amb pessigoia de cosa sublim per tot el còs una fonda emoció...

La processó s'allarga... travessa per mig de les placeres, agenollades en mig de còvos de fresca hortaliça... baix del tremolam de banderes i domassos que fan olor sua-visima de caixa perfumada...

—Mirau,—diuen un parei de dones, acostant-se ran de l'altar—i ben crivellada que la du enguany!...—A Deu me comàn sa primera que he vista!...

I atracant-se, somrient i amb íntima satisfacció, un al·lotell, que for lo sant dia, rondetjava per allà i a's temps de la processó, estava de jonolls ran del portaler de can Guixa, per veure-hu més be, va dir amb to de qui creu que tota la festa se fa per mor d'ell:... *Aqueixa figa-flor En Quel nostro i jo la trobarem a Mendrava!*

A. CAIMARI

La cançó de l'arbre

*Cantem tots, animats d'alegria
Del sant Arbre aquest himne ja vell,
El que canten de nit i de dia
La riera, el mestral i l'aucell.*

*Sota l'arbre s'acoblen els pobles
Tot jurant llurs terres defensà;
Ell inspira els desitjos més nobles.
Ell es fort, pacient, sobirà...*

*O valents fills del pla i de la serra!
Desfullants, verdejants, o florits,
Sempre sòu l'ornament de la terra
Sempre anàu d'hermosor ben guarnits.*

*Tots els arbres que es sembren als massos
Ne són àngels vestits de verdor
Que al cel alcen ptanyivols els braços
Demanant-li pels homs Amor.*

*I manant en els pits de Natura,
Tot penjant-hi, talment els infants,
El suc xuclen de la gleva dura
Convertint-lo en bons fruits pels humans*

*Cantem tots, animats d'alegria
Del sant Arbre aquest himne ja vell,
El que canten de nit i de dia
La riera, el mestral i l'aucell.*

TEMES

... Si. mutilat, qui no pren interès per qüestions d'ensenyament. Mutilat, qui no pren interès per qüestions de ortografia... En una gota d'aigua es reflecta l'amplaria dels cels amb la cavalcada dels núvols. En cada qüestioneta d'una tècnica fàcil s'hi pot trobar, en compendi, els capdals problemes de l'esperit. Com el cel en la gota d'aigua, així tot l'esperit en la qüestioneta.

O incompreensible cecitat la d'aquells escriptors que confessen que «cerquen tema», que el cerquen i no el troben. Mes, per on cerquen, aquests? Que voldrà dir per a ells «un tema». Tot allò que existeix, tot allò que passa per la vida—o per la imaginació—no és «un tema»?... La dificultat estarà només en saber veure l'amplaria del cel allí dins refractat.

Tot és «tema». I en tot tema, dorm una obra d'art, com en tot bloc de marbre una estatua.—He dit: «com». Això significa: «ni més ni menys».

XENIUS.

De «La Veu de Catalunya».

Cronicó d'Inca

Dia 24.—A la Parroquia se fa la festa de Sant Joan, predicant Mossen Josep Aguiló. La majoria de gent descansa de treballs servils.

—Dia 25.—A la iglesia de les Monges fencades es celebra la festa del *Corpus*. Els seus cants corals tenen unció eucarística. E-hi predica el Vicari Mossen Antoni Palou sobre'l culte del Santíssim Sagrament. Es fa la processó per dins el claustre a on han sortides a relluir les pintures antigues del Convent i s'ha adornat en flors i plantes. Assisteix a la festa la Comunitat Parroquial i una comissió del Ajuntament presidida pel Tinent d'Alcalde D. Pere Ferrer.

—A la sortida de tal festa, Es Cronista, recorda que antany d'aquí d'alt sentí la música i desfrui enfora un ball d'aferrat. L'esperit voluptuós avansa, anguany es ball d'aferrat se fa as-mig de sa plassa pública, as-mig de sa plassa des bestia, (?) E-hi passam; vèim alguns infants que fora de la roldada dels grans també ballen. Aquests infants estarien més bé a sa escola dominical de ca ses Monges. Valga que'l Sr. Bal·le el dia del *Corpus* fe un discurs en castellà, d'alt la Sala, cantant la fe i religiositat de la Ciutat d'Inca. Indudablement la permissió de ball d'aferrat as-mig de sa plassa pública, no deu fomentar la pietat d'un poble.

Dia 29.—Seria cosa de les 8 del matí quant els valents i simpàtics Exploradors Manacorins, amb veïcols, arribaren a Inca. Els esperaven en el camí de Sineu els Exploradors inqueros els qui rendiren honors a la Bandera i camarades manacorins; en el cap dels quals anava el meritíssim Capi-

tà Moyà dementres, —passaren pel seu davant.

Tot-d'una és verificà el desfilament. En primer lloc marxava la música d'en Onofre Martorell, seguia la corporació de Exploradors de Manacor amb la música i la banda al cap i en últim terme venien els Exploradors d'Inca i llur banda de cornetes. Passaren pel carré Major i es dirigiren al Magatzem del propietari i Tresorer del Exploradors d'eixa localitat D. Miquel Mir qui amb noble desprendiment les donà empriu del espaiós local.

A les 3 i mitja per despertar enveja a la gent els Exploradors amb la novella música dels manacorins i una i altra banda de cornetes i tambors de cada corporació passaren per alguns carrers tocant aixeri-des marxés.

Entraren a la plassa de braus, donant una volta per tot el redó en mitg d'un esclat de mans-belletes dels espectadors i presidència.

El concurs de bicicletes adornades tan sols es vegé concorregut per dues; en vista de lo qual no se les volgué adjudicà els premis prefixats; Alguns en protestaren.

La plassa estava bastant concorreguda sobre-tot a la sombra. Lluien a la presidència belles pageses. Els vadells primer i darrer foren de sanc un xic ardent; el segon resultà massa corredor, semblava un càllabré. Vaig pensar que el pobre no estava acostumat a semblants berbes. Els Toreros així els Espases com tots els demás banderillers feren lo que saberen. Creim que amb el temps no hu faràn mal! Durant un intermedí es rifaren els objectes prefixats. Els números agraciats foren: 1er. premi 3.075 segon, 4.588 i tercer, 1.112. La gent acabada la vadellada se espità fora i els Exploradors es dirigiren altre volta al Magatzem del Sr. Mir.

A les 9 del vespre amb los veïcols que havien vingut els Exploradors de Manacor després de pendre comiat de sos companys d'Inca i dels senyors del Comité, se'n tornaren a Manacor cansats de tant d'estar peus alis. Creim que estaràn contents del hospitalatge que els Inquers los prodigaren.

—A la Parroquia festivitat grossa de Sant Pere. El Pare Cerdà fa relluir amb lo seu sermó la figura venerable del Príncep dels apòstols que la mos mostrà en dimensions grandioses. Després parlà de la diada de la Premsa Catòlica i de la obligació que tenen els catòlics d'apoiar aquesta.

A les 11 sortí la processó de cap d'octava del *Corpus* amb la mateixa solemnitat i orde de congregacions i tabernacles del dia del *Corpus* en la diferencia que era més concorreguda que'ls altres anys amb igual dia. Al travessar nostre mercat i carrers s'hi notava molta afluència de gent externa que sens dubta havia venguda a veure nostra processó, aprofitant l'ocasió de ser dia festiu.

Donaren una nota brillant a la processó els Exploradors de Manacor amb la banda de música que manaven, que tocava hermoses marxés.

Feia la capa el Sr. Cura-Ecònom Mossèn Miquel Llinàs, actuant de ministres el vicari Palou i Mn. Aguiló.

Es Bal·le D. Domingo Alzina i el Tinent Coronell D. Maieu Moranta, presidien la Corporació municipal. No faltaven tampoc a la processó bastants d'oficials i un piquet de soldats amb sa banda de cornetes.

Després hi va haver refresc a ca'l Capiller, Mossen Sebastià Llábres, mentres la banda «Rotger» interpretava armonioses peçes musicals.

No podem acabar aquesta resenya, sens donar l'enhorabona al Sacerdot Obrer del Santíssim, per la seva organització i desvallament per les solemnitats dels *Corpus* que de cada any resulten mes grandioses.

—Per la barriada de canavall, se fa festa de carrer amb bou i enseimada pels associats. E-hi hagué revetla amb xeremies seguint la costum antiga del país; dues bandes de música que tocà en quatre palcos i molta gent que's passatjava ben enllestida i riolera i anava a veure en Perot i na Perota, dues fantoixes que estaven exposades an el carré de son Net.

Dia 30—Molta gent no fa feina en obsequi a Sant Marsal advocat de dolor.

A la Iglesia hi ha festa i molta gent que hi acudeix.

—En Obsequi del Cor de Jesús al matí hi ha Missa de Comunió a sa capella que està magníficament enremellada. El vespre, en Nostro-Amo patent se fa la consagració al Sagrat Cor, després d'un sermó preparatiu de Mossen Llábres.

Cridà l'atenció la il·luminació elèctrica de la capella del Cor de Jesús, que s'hi extrena; i uns baixos d'hermós marbre de color que s'hi acabaren de posar s'altra dia.

Es Cronista.

Diada de la Premsa catòlica

També a Inca se ha fet qualque cosa per celebrar la *Diada de la Premsa Catòlica*. Hi va haver Missa de Comunió general, acostant-se a la taula Eucarística devers unes trecentes persones. El Minorista D. Andreu Caimari recità preces desde la trona en compliment de lo manat de fer oració per la Premsa catòlica.

Durant les misses resades i l'ofici major se feren colectes pel mateix fi.

A les 9 del vespre an el Círcol d'Obrers Catòlics se fe un acte literari i de propaganda.

Presidí l'Autoritat eclesiàstica local Mossèn Miquel Llinàs, que tenia a sos costats el Rn. P. Pere J. Cerdà Superior de Franciscans i Mossen Josep Aguiló que representava aquest setmanari. Estaven també en la presidència els presidents o membres de les societats catòliques que formaven la junta organitzadora: D. Sebastià Amengual Ministre de la Tercera Ordre; D. Mi-

quel Durán, President del Circol d'Obrers Catòlics; D. Miquel Mir, Tresorer de la secció d'Exploradors d'Inca, i D. Josep Seguí, President del Sindicat Obrer, La Pau.

Els seminaristes d'Inca i l'Escolania seràfica foren convidats per formar un chor musical, els quals comensaren cantant l'Himne a la Creu d'En Lambert.

La Presidencia feu un discurs d'obertura. Explicà el motiu de la reunió enumerant les persecucions de la Iglesia fins a la actual en que'ls seus inemics se valen principalment de la Premsa per fer obra de destrucció. I per donar vida i empena a la Premsa Catòlica, antítesis de la dolenta, és que'ls Bisbes i el Papa han aprovada i beneïda la Diada de la Premsa catòlica, objecte d'aquesta reunió.

El Minorista D. Jaume Sampol va fer un discurs sobre'ls devers dels catòlics respecte la Bona Premsa, compresos amb tres paraules del Papa Pio IX: *Orate, date, laborate*. Fent acertades consideracions damunt aquests punts, retreu lo que digueren de la Premsa els Papes desde Pio IX a Benet XV. Diu que tots podem fer *oració*, molts *donà* i casi tots *treballà* per fer suscripcions als periòdics catòlics, per defundir la confraria de Legionaris i fer augmentar la suscripció nacional per reunir 150.000 duros, que està uberta a Madrit, que, segons els plans del P. Dueso, se necessiten, com-e mínim, per porer tirar avant la Premsa Associada.

Tot seguit deliciosament se cantà *Canigó* a dues veus del Mestre Vives.

Impossible mos és donà una idea de la conferencia que prenuncià el P. Cerdà, Superior de Franciscans. Versà sobre la Premsa que surt a Mallorca i principalment de la diària, caminant sempre seguit damunt vidres; però en tant acert que'l públic aplaudí els seus judicis justs i raonats. Digué que se veuria en prou feines per donar el dictat de *bona* a certa premsa, que'l Orador anomena pel seu nom, aplicant-li les normes que Pio IX que donà respecte la Premsa catòlica. No obstant d'això, regoneix la bona intenció de ses redaccions i directores que d'alguns temps ançà serven es llum més dret i que era la seva opinió que'ls catòlics la porien llegir; però que'n primer terme els catòlics devien llegir i sostenir el *Correo de Mallorca* i que si volien tenir dos diaris llevors en porien pendre un dels altres.

Refuta les excuses i esquivolidats dels catòlics que per no res dexen la seva premsa, en lloc de mirar pel seu millorament, i d'això en treu exemples històrics.

Diu que'ls inquers no han sabut apreciar els seus setmanaris, en tot ésser bons, puis tots han duita una vi-

da precaria per falta de sostent de la ciutat d'Inca. Comparant el patriotisme d'altres poblacions mallorquines pel seu setmanari resulta que'l d'Inca és migrat de tot.

Parlant d'«Es Gallet,» diu que no e-hi hauria ningú que confiàs la educació dels seus fills an el qui és el Corresponsal d'Inca, i que tots s'entreguen a la seva lectura i informació sabent que mai ha duit res de profit per nostra Ciutat.

Mentres se cantava l'Emigrant, el Metge Sr. Amengual i el propietari Sr. Mir feren una colecta pel públic per a la Premsa.

Mossen Josep Aguiló, amb estil literari, digué que si la Premsa havia fet molt de mal també havia fet molt de bé. Enumera les obres capdals dels sants Pares i dels grans apologistes catòlics que s'havien impreses. I fent comparances, diu que'n poques llibreries s'hi trobarà Voltaire i que en casi cap faltarà Chateaubriand. En les iniciatives del P. Dueso i en les dels Campeons de Sevilla l'Orador e-hi veu afalagadores esperances pel triomf del periodisme catòlic.

El Sr. Ecònom ressumí l'acte de propaganda, aconsellant als assistents que s'assantin lligionaris de la Bona Premsa; aquests cinc cèntims setmanals que donau, diu, és la llimosna més ben feta que pugueu fer, per que en ells se durà a terme els grans plans del P. Dueso que han d'ésser de gran resultat per la regeneració d'Espanya.

Amb el cant de *Ben alt lo Front* se donà per terminada la funció, essent tots els números aplaudidíssims.

funcions Religioses

Anit se comensa a la Iglesia de Sant Francesc la novena del Beat Ramon amb cant i meditació que seguirà els demés dies.

Dia 7, a la mateixa iglesia, a les 7 del matí, durant una missa, també's comensarà la novena de Sant Vicens de Paul amb cant i meditació, seguit els dies veniders.

Tip. de Miquel Durán.—Inca.

TALLER DE TAPICERIA

— = DE = —

ANTONIO SASTRE

MUEBLAJE, CORTINAJE y TODO lo CONCERNIENTE al RAMO
Trabajos sólidos y garantizados

TRABAJOS, SI ASÍ SE QUIERE, A DOMICILIO DE LOS CLIENTES

Miñonas, 16.—Palma de Mallorca

Representante en Inca: JUAN PRATS, Calle General Luque, 66.

MANUEL PLAZA

SASTRE

OFRECE UNA BONITA COLECCIÓN DE GÉNEROS PARA LA TEMPORADA DE PRIMAVERA

Y VERANO

■ CALLE CADENA ESQUINA PLAZA SANTA EULALIA ■

PALMA

